

Dagje op en neer naar Oost-Duitsland.

Van 1992 tm 1995 heb ik gewerkt aan een onderzoek naar tapijtvezels. Ik zal hier niet ingaan op wat dat onderzoek inhield, maar er zaten wel een aantal reisjes aanvast waarvan ik er hier een tweetal zal beschrijven.

In begin 1994 kwam de baas van de baas bij me langs om te kijken wat ik aan het doen was en vroeg: 'Kun je wat met dit machientje?' Ik zei: 'Ja, dat wel, maar geef me een half miljoen en ik koop een veel betere.' Nog geen minuut later zei hij: 'Zet maar op de rails.'

En zowaar, we mochten een nieuwe spinmachine aanschaffen. Mijn baas James, een Schot, deed heel veel voorwerk door contacten te leggen; was zowel in Amerika als Engeland geweest om te kijken wat er te koop was en zo gingen we op een donderdag in juli 1994 naar Galashiels, Schotland ten zuiden van Edinburgh. We belandden op een dependance van een universiteit die min of meer verlaten was vanwege de vakantietijd, maar de kantine, waar we capucijners aten, deed het nog en de professor die we nodig hadden was er ook, evenals een monteur voor de machine die we wilden testen.

Ik deed op vrijdagmorgen mijn scoutingproefjes om te zien of de machine geschikt was en op vrijdagmiddag vertrokken we weer zonder resultaat naar Amsterdam, maar intussen hadden we wel in een kasteelachtig hotel geslapen en gegeten.

Toen we daar binnen kwamen werden we welkom geheten door een echtpaar van een jaar of

veertig die ons het gevoel gaven dat we de enige gasten waren. We werden persoonlijk om beurten naar onze kamer begeleid (groot, met centimeters dik tapijt en uitzicht op de river Tweed, waar vroeger de spinnerijen stonden voor de tweedjassen en -pakken.

De eetzaal leek wel een kopie van de eetzaal uit Fawlty Towers en ik heb nog nooit zo lekker in Engeland gegeten als toen die donderdag.

Omdat de proeven niet het gewenste resultaat brachten hebben we een spinmachine laten bouwen in Melbourne, Florida, USA.

James vond dat ik de technische afhandeling voor mijn rekening moest nemen en zei: ik heb er geen verstand van en als ie klaar is moet jij er naar toe om hem te keuren.

Afijn, in augustus tijdens mijn vakantie werd ik opgebeld door een andere collega (James lag inmiddels voor een operatie in het ziekenhuis) met de mededeling dat de projectleider Bill Baker van Hills, de bouwer van de machine, naar Amsterdam zou komen, dat ik daarbij aanwezig moest zijn en dat we samen naar de Oost-Duitse grens moesten om een wikkelaar te bekijken en te testen.

Op maandag kwam ik op m'n werk en boekte meteen de reis voor woensdag. Een dag op en neer dat moest kunnen, dacht ik.

Dinsdags kwam Bill, die mij dezelfde dag nog mee wilde nemen naar een plaats bij Frankfurt. Ja zo zijn die Amerikanen, laten er geen gras overgroeien. Dus vertelde ik hem dat ik mijn eigen agenda had en hem daar in Eschwege zou

ontmoeten bij de firma Sahm, een Duits / Amerikaanse fabriek voor wikkelaars van draden.

- Ja maar ben je er dan om 12 uur?- Daar ga ik aan werken zei ik.

De volgende morgen zat ik om half zeven op station Bussum-Zuid, maar de trein die aankwam ging als stoptrein naar Amsterdam-CS en ik wilde een directe verbinding naar Schiphol.

Maar wat bleek? De trein naar Schiphol reed mijn station voorbij. Die had ik dus vanaf

Naarden-Bussum moeten nemen. Balen!

Na een half uur kwam de volgende trein die naar Schiphol ging. Om 07:45 stapte ik uit en rende naar de vertrekhal en omdat ik alleen een tas bij me had was ik de enige bij de handbagagebalie. Mijn vliegtuig naar Frankfurt zou om 08:15 vertrekken, dus na de 'Goede reis' van een aardige stewardess (wanneer zijn ze niet aardig?) rende ik naar de douane en vervolgens naar de pier waar een gloednieuwe Fokker 100 op me stond te wachten.

En wat dacht je wat? Ik was de eerste die instapte, zat nog wel een minuut op de verkeerde plaats, maar kon de wereld daarna vanachter het raampje weer in de relaxmode bekijken.

Nieuw of niet, in de cockpit brandde een lampje wel of niet, met gevolg dat er een paar Fokker monteurs naar moesten kijken. Na enig oponthoud stegen we eindelijk op richting Frankfurt waar we om een uur of tien aankwamen.

Daar snel naar de balie van Hertz voor een huurauto die in een parkeergarage in de vorm van zo'n beschuitbus stond, een nieuwe Nissan

Primera 2 liter met alle opties. Ik had goed onthouden dat ik bij Tor 15 moest zijn en reed de luchthaven af en voor ik het wist zat ik (omdat een vrachtauto mij het zicht op een bord ontnam) in het centrum van Frankfurt terwijl ik op de snelweg had moeten zitten. Geen stadskaat, geen TomTom en niemand naast je die even voor je kan googlen of meekijken.

Al met al heb ik 50 km in de stad afgelegd en over m'n schouder kijkend zag ik nog net een groot bord op een snelweg boven mij met de naam KASSEL staan en het lukte me daarna snel om die weg te bereiken. Maar ja, je rijdt daar dan wel en dan na een kilometer of twintig denk je toch: ik heb nog geen afslag gezien; zit ik wel goed? Nog dertig km verder zag ik een Rastplatz en daar kon ik in alle rust de zaak overzien en de summiere kaart bekijken die bij de auto zat.

Verder dan maar weer en ja hoor, voor mij langzaam- tot stilstaand verkeer. Uiteindelijk deed ik een half uur over 10 kilometer omdat men met de weg bezig was en alles van 3 naar 1 baan moest.

Het gas er weer op en gaan. Totdat... ik bij de plaats Hersfeld de afslag moest nemen en de chauffeur van een Mercedes het nodig had gevonden om dóór de verkeerslichten ipv om de paal te rijden. Op die afslag heb ik 20 minuten stilgestaan en omdat moeders lekkere broodjes met gebakken eieren had meegegeven heb ik die daar maar opgegeten.

Het laatste stuk ging over provinciale wegen en zo kwam ik om 13:10 op de plaats van bestemming

aan. Bij de balie zag ik Bill staan en ik vroeg hem: Hoe lang ben je er al? Net 10 minuten. Hij had al die tijd een paar kilometer voor mij gezeten...

We werden naar een prachtige met hout betimmerde vergaderkamer geleid waar we werden verwelkomd door de president-directeur, een slanke man in een maatpak die zo uit de kostuumrubriek van de Wehkampcatalogus had kunnen stappen.

De vergadering ging in Duits en Engels en verliep lekker vlot. Nog even naar de wikkelaar kijken, een geluidstestje doen en hup de auto weer in, terug.

Ik zou ruim op tijd zijn in Frankfurt ware het niet dat een Opel Kadett net een lekke band had gekregen en voor mij hadden zoveel mensen lekke banden door los metaal omdat die knakker was doorgereden, dat het hele verkeer werd stilgezet. Dat duurde weer een half uur en dus daarna snel naar de luchthaven, Tor 15 had ik onthouden. Dus niet, want Tor 15 was dicht. Dan maar omrijden en omdat het daar enorm groot is ben je wel even bezig eer je bij de parkeergarages bent.

Daar aangekomen reed ik zo'n beschuitbus in, spiraalde naar boven tot ik voor een slagboom stond, drukte op een knop bij een terminal en hoorde een stem. Ik vertelde dat ik de huurauto wilde inleveren: Dann sind Sie falsch! Het kwam erop neer dat ik op een knopje moest drukken voor een kaartje en dat ik 10 minuten de tijd had om weer beneden te komen. Dat moest lukken en ik had beneden de keus uit 6 slagbomen, nam

er één en vertelde weer mijn verhaal. Dann sind Sie falsch! klonk het weer uit de luidspreker en dus vroeg ik hoe ik dan verder moest. Da kommt jemand zei hij. Ik reed een straatje in waar die iemand zou komen. Ik mocht daar niet stoppen, maar ik zag nog een klein gaatje met een groot bord van wegsleepregeling en dacht: die paar minuten moet kunnen. En ja hoor, daar kwam een man met een pet in een zwart uniform op een brommer aan. Als een politieman ging ik midden op de weg staan met mijn hand omhoog en zei: Halt! en hij: Nein! en ik Ja, Halt! en hij weer Nein! maar was toen zo dichtbij dat hij wel moest stoppen. Ik deed weer mijn verhaal en hoorde weer: Dann sind Sie falsch! Dat is een zinnetje dat ze daar allemaal uit het hoofd hebben geleerd blijkbaar, maar vervolgens wees hij me - ondanks dat het iemand niet was - goed aan waar ik moest zijn.

Gauw naar de Hertz balie, sleutels inleveren, inchecken voor de vlucht en ipv een mooie F100 moesten we het doen met een F28, een oud vehikel met enorm veel lawaai, maar vooruit, we zijn weer op weg naar huis, waar we boven Almere een bocht namen richting baan 27. Op Schiphol naar de trein maar eerst nog een kaartje gekocht voor een treintaxi, die ik op Naarden-Bussum opriep en om 23:15 was ik weer thuis en alhoewel ik helemaal niet van bier houd heb ik er één genomen die me toen wonderwel smaakte.....